

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Εθὲς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰσθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῷ καὶ Ἰουλίῳ Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις, * (συνέχ.) — Πέτρου Δελκούρ: Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μεταφράσις Π. Σ. (συνέχεια). — Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ, διήγημα κατὰ τὸ Γαλλικόν, (τέλος).

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτά

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6

Εἰς τὸ προσέχες:

ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΙΣΣΕΠΕΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΥΝΑΡΔΟΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

I

Ἐνῷ ὁ Λαυρέντιος διετίθετο νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ, ὁ Λουβέν, μείνας μόνος ἐν τῇ εἰρκτῇ, ἐδυθίσθη εἰς σκέψεις. Αἰφνης ἰδέα τις τῷ ἐπήλθε:

«Μήπως αὐτὸς ὁ Σίμων ἦτο μετρημισμένος κατὰσκοπος;»

Ταχέως ὅμως ἀπέβαλε τὴν ὑπόνοιαν ταύτην μετ' ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως καθ' ἑαυτοῦ.

— Χαμένε! ὑπετονθόρισεν, πιστεύω λοιπόν, ὅτι ὁλος ὁ κόσμος εἶνε' σὰν καὶ μέ!

Ἀνεμνήσθη εὐαρέστως τῆς φυσιογνωμίας, τῆς στάσεως καὶ τῶν λόγων τοῦ Λαυρεντίου.

— Ὅλα τὰ εἶχε φυσικὰ! διανοεῖτο. Μήπως μοῦ ἔκαμε καμμία ἐρώτησι; μήπως μοῦ ἔδειξε περιέργεια; Ὅχι. Τοῦ εἶπα μονάχα ἐκεῖνον 'ποῦ ἤθελα, καὶ δὲν ἐφάνηκε πολὺ περίεργος. Μὰ καὶ τί τοῦ εἶπα; τίποτε... Ἐλα! χωρὶς ἄλλο εἶμαι ζῶν καὶ ξεκουτιάρης...

Διανοεῖτο ἤδη τὰ προσόντα καὶ τὴν ἔκτακτον ἱκανότητα τοῦ Λαυρεντίου.

— Τί τσακπίνης! ἐσκέπτετο. ὦ! ἂν τὸν πάρω στὰ χέρια μου, θὰ τὸν κάμω μᾶστορη!...

Καὶ ἐφαντάζετο σειρὰν τρατωδῶν ἐγκλημάτων, ἅτινα θὰ ἐξετέλει μετ' αὐ-

τοῦ. Κατὰ τὸ αἰμοβόρον καὶ ἀπαίσιον ἐκείνο ὄνειρον, τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος ἀθλίου ἀπήστραπτεν ἐκ καταχθονίου λάμψεως.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ἀπεμάκρυνε τὰς ἰδέας ταύτας, ἵνα σκεφθῇ περὶ τοῦ τρόπου, δι' οὗ θὰ διέθετε τὰς ὥρας του, καὶ θὰ διεπραγματεύετο μετὰ τῆς ἀστυνομίας. Εἶχεν ἤδη ἐν μέρει καταρτίσει τὸ σχέδιόν του, εὐκόλως δὲ συνεπλήρωσεν αὐτό.

Περὶ τὴν δεκάτην, ὁ Μοῦλ εἰσῆλθεν ὁ Λουβέν ἡγέρθη ὑποδεχόμενος αὐτὸν μετὰ ὅπως ἀνθρώπου ἀναμένοντος νὰ συζητήσῃ ἐπωφελῶς δι' αὐτόν. Ἡ μορφή τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ἐδήλου ὀργήν, ἀγανάκτησιν καὶ πλῆξιν.

— Στοιχηματίζω, εἶπεν, ὅτι με ἐπερίμενες ἐνωρίτερα.

— Ἀλήθεια, σὰς ἐπερίμενα χθὲς τὸ βράδυ.

— Ἐνόμιζες ὅτι ἡ μάλλον ἐπείγουσα ὑπόθεσις ἦτο νὰ σὲ στείλω ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ Σίμωνος.

— Πῶς, ὅχι! καὶ ἀπορῶ πῶς ἐχάσατε εἴκοσι τέσσαρες ὥρας.

— Ποῖος σοὶ εἶπεν ὅτι τὰς ἔχασα καὶ δὲν ἔστειλα ἄλλον ἀντὶ σοῦ;

— Ποιὸς μοῦ τὸ εἶπε; αὐτὸ εἶνε ὠραῖο! τότε τί θέλετε ἐδῶ;

Ὁ Μοῦλ ἐφάνη δυσανασχέτων.

— Ἐκτὸς, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, ἂν θέλετε νὰ με διασκεδάσετε μετὰ τὴν συντροφίαν σας... ὦ! ὠραῖα! ἄς κουβεντιάσωμε λοιπόν. Καθήσαστε.

— Φαῦλε! εἶπεν ὁ Μοῦλ, ἀτενίζων αὐτὸν ὑπόδρα.

— Νά! εἶπεν ὁ Λουβέν, πολὺ χαριτωμένην κουβένταν θὰ κάμουμε. Ἐξακολουθήσατε.

— Ἀκούσε, εἶπεν ὁ Μοῦλ, ἄς ὁμιλήσωμεν σπουδαίως. Μὲ ἐνέπαιξες καὶ νομίζεις ὅτι θὰ ὑποβάλῃς τοὺς ὅρους σου.

Ὁ Λουβέν προσέκλινε κατανεύων.

— Ἰδοὺ τί κερδίζει τις, ἐξηκολούθησεν ὁ Μοῦλ, ὑπηρετούμενος ἀπὸ παληανθρώπων τοῦ τοῦ εἵδους σου.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Λουβέν, μὰ αὐτὸ δὲν σὰς ἐμποδίζει νὰ ἐξακολουθήσετε ἀκόμη.

— Ἀπατάσαι. Μοὶ ἔδωκες ἐν μάθημα καὶ θὰ ὠφεληθῶ ἐξ αὐτοῦ.

— Δὲν θὰ ὠφεληθῇτε. Ἀκούετε; ἄς ἀφήσουμε αὐτά! δὲν σὰς ἔδωκα κανένα μάθημα. Διὰ νὰ ζητήσετε νὰ σὰς ὑπηρετήσω, ἤξεύρετε εἰς τί ἐκτίθεσθε... Μὲ κάμνετε νὰ γελῶ με αὐτὸ ποῦ εἶπετε, νὰ πάρете τιμίους ἀνθρώπους! Κατεργαρεῖο ἀστυνομικοί! Ἀλλοτε ἐπροσπαθήσατε ἢ ἐφάνητε πῶς ἐπροσπαθήσατε, διότι σεῖς τὸ 'ξεύρετε πῶς εἶνε ἀδύνατον. Ὁ τίμιος ἄνθρωπος — ἂν βρεθῇ τέτοιος νὰ δεχθῇ αὐτὸ τὸ ἔργον — θὰ κάμῃ τὴν κατασκοπία μετὰ συνείδησιν καὶ χωρὶς πλάγιο σκοπὸν! θὰ προσέξῃ, θὰ γυρίσῃ, θὰ παρακολουθήσῃ, μὰ τίποτε δὲν θὰ καταλάβῃ καὶ θὰ σὰς ἔλθῃ μετὰ ἀδεια χέρια. Ὁ γέρω σκύλος ὅμως, ὁ ἄνθρωπος τοῦ κατέργου, ἀντὶ νὰ σὰς 'πῇ κουταμάραις, θὰ σὰς κάμῃ νεῦμα πῶς 'ξεύρει ποῦ εἶνε τὸ κυνήγι καὶ πῶς θὰ σὰς ὀδηγήσῃ, ἂν θέλετε νὰ τοῦ δώσετε μερτικό. Καὶ ἐγὼ λοιπόν σὰς λέγω: Δόστε μου τὸ μερτικό μου.

Ὁ Μοῦλ δὲν ἀπήντησεν. Ἐξηκολούθει περιπατῶν ἐν τῇ εἰρκτῇ ὑψὼν τοὺς ὤμους μετὰ ὅπως ἀνυπομονησίας καὶ συγχύσεως.

— Ναί, πολὺ ὠραῖα, εἶπεν ὁ Μοῦλ, συμφωνῶ μάλιστα ὅτι εἶνε καλὰ, ἂν δὲν εἶχα παραδειγμα πρόσφατον πλάνης.

— Ποιό; εἶπεν ὁ Λουβέν.

— Αἱ! Θεέ μου! ὑπεσχέθης λαγούς μετὰ πετραχήλια καὶ δὲν ἠδυνήθης οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην πληροφορίαν νὰ δώσης.

Ὁ Λουβέν ἀνηγέρθη καὶ διέκοφεν αὐτόν:

— Θέλετε νὰ σὰς 'πῶ ἐκεῖνο ποῦ ζητεῖτε ματαίως εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Σίμωνος; Τρία πράγματα: τὸ ὄργανον, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐσκότωσε τὴν μικράν, τὴν κασέλα ποῦ ἔκρυψε τὰ διακόσια σαράντα τρία φράγκα ποῦ ἔκλεψε, τὸ ψεύτικο τοῦ ἀλλοθι — ποῦ λέγουσιν οἱ δικηγόροι — Μονάχος σας τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν θὰ εὑρετε. Λοιπόν! ἐγὼ πέρνω ἐπάνω μου τὴν δουλειά.

— Πῶς;

— "Α!... πῶς... νά! Θέλετε νά μέ κάμετε νά 'πῶ περισσότερο ἀφ' ὅσα πρέπει· ἀλλά ἡσυχάσατε! 'Ξεύρω νά κρατῶ τὴν γλῶσσά μου.

Καὶ διὰ μυρίων περιστροφῶν ἤρξατο ἐξηγῶν πῶς ἠδύνατο νά βεβαιώσῃ αὐτός, καὶ ἡ ἀστυνομία δι' αὐτοῦ, τὰ τρία οὐσιώδη σημεῖα ἐν τῇ ὑποθέσει τοῦ Σίμωνος.

Βεβαίως, ἔπρεπεν ὁ Μούλ νά εἶνε πεποικισμένος διὰ μεγάλης ἐφ' ἑαυτοῦ ἰσχύος διὰ νά μὴ γελάσῃ ἀκούων συζητούμενον τὸ ἐγκλημα, ὅπερ αὐτὸς ἔπλασεν. Οὐδ' εἰς μὴς τοῦ προσώπου του ἐκινήθη ἤκουε ψυχρῶς καὶ σοβαρῶς τοὺς λόγους τοῦ Λουβέν· ὅτε δ' οὗτος ἐτελείωσεν ἐπανάλαβε τὸν περίπατον του περιφρονῶν.

— Λοιπὸν, συμφωνεῖτε; ἠρώτησεν ὁ ἀρχαῖος κατὰδικος.

Ὁ Μούλ ἔστη, καὶ δι' ὕψους ἀνθρώπου ἀνγκυλοζομένου ν' ἀποφασίσῃ:

— Ναί, συμφωνῶ, εἶπεν. Ἐχεις δίκαιον· ἀς λογαριασθῶμεν!

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Λουβέν θριαμβεύων. Καὶ αὐτὸς ποῦ ἔστειλες νά κατασκοπεύσῃ τὸν Σίμωνα;

— "Ας λογαριασθῶμεν! ἐπανάλαβεν ὁ Μούλ. Τί ζητεῖς;

— Περιμένετε· πρῶτον, δὲν πηγαίνω πλέον εἰς Καγιέν.

— Ἔστω.

— Μῆτε εἰς Βρέστην.

— Συμφωνῶ, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Ποῖον;

— Δὲν σὲ βαρύνῃ εἰμὴ ἡ δραπέτευσίς σου καὶ ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Σαίν-Ζίλ...

— Ἐννοεῖται. Τώρα εἶμαι ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας.

— Ὅχι. Εἶσαι εἰς τὴν διάθεσίν μου, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Θὰ σὲ μεταχειρισθῶ, ἂν μὲ συμφέρῃ· ἄλλως σὲ ἐπανακλείω εἰς Λάνγρ ἢ ἄλλαχοῦ, θὰ ἴδωμεν, ἀλλ' ὅχι εἰς Παρισίους· τὸ ἡξέυρεις ὅτι αὐτὸ δὲν γίνεται.

— Συμφωνῶ. Ἀλλά...

— Τί;

— Θὰ μὲ κατασκοπεύετε;

— Ὅχι. Δὲν ἔχω ἀνάγκην. Ἄν ξεφύγῃς, ἡξέυρω ποῦ νὰ σὲ συλλαβῶ.

— Μοῦ δίνετε τὸ λόγο σας;

— Δὲν δίδω τὸν λόγον μου εἰς ἓνα παλάνθρωπον ὡς σύ. Ἀλλ' ὅταν λέγω ὅχι... εἶνε ὅχι!

Ὁ Λουβέν ἐγίνωσκεν ὅτι τοιαύτη ὑπόσχεσις τηρεῖται πάντοτε. Οὐχ ἦττον, ὅτε μετὰ δύο ὥρας ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς, παρετήρησεν ὀλίγον μετ' ἀνησυχίας· μήπως ὑποπτός τις ἡκολούθει αὐτόν.

Ἐπορεύθη διὰ τῶν παροχθίων τοῦ Σηκουάνα, καὶ φθάς εἰς τὴν παρόχθιον ὁδὸν τῶν Ὀρμ, βέβαιος ὅτι οὐδεὶς τὸν εἶδεν, ἔλαβεν ἀγοραῖαν ἀμαξάν, ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Θρόνου.

ΙΑ'

Ὁ Λαυρέντιος ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐβδομήκοντα ἐξ τῆς ὁδοῦ

Προαλείου Ποασσονιέ, ἀφοῦ ἔλαβε παρὰ τοῦ Μούλ χρήματα, ἅτινα θὰ ἐδείκνυε τῷ Λουβέν ὡς τὰ κλαπέντα τῆς ἀρτοποιοῦ.

— Ὁ κύριος Κροασιλιά; ἠρώτησε τὸν θυρωρὸν.

— Ἐδῶ κατοικεῖ, ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν.

— Ἀληθῶς, ἔμαθα καθ' ὁδὸν ὅτι αἱ ὑποθέσεις του θὰ τὸν κρατήσωσι μέχρι τῆς αὔριον. Ἀλλ' ὁ θεὸς μου θὰ σᾶς εἶπεν ὅταν ἔρῃγε...

— Ἀ! εἰσθε ὁ ἀνεψιός, τὸν ὁποῖον περιμένει;

— Ναί, κύριε. Ἐλαβε τὴν καλωσύνην νά μοῖ προσφέρῃ ἐν δωματίον εἰς τὴν κατοικίαν του...

— Πράγματι, πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν μὲ εἰδοποίησεν ὅτι ἀπροσδοκῆτως φεύγει καὶ μὲ παρεκάλει νά ἔχω τὴν κατοικίαν του εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνεψιοῦ του.

— Εἰμαι ἐγώ, κύριε.

— Καλῶς. Σᾶς παρακαλῶ νά μὲ ἀκολουθήσετε, ἂν θέλετε.

Ὁ θυρωρὸς διῆλθεν αὐλήν τινα καὶ προηγούμενος τοῦ Λαυρεντίου ἀνῆλθε τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας.

— Ἐδῶ εἶνε, εἶπεν ἀνοίγων τὴν θύραν μικρᾶς κατοικίας εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα. Μήπως ἔχετε ἀνάγκην πράγματός τινος;

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· εἶμαι κουρασμένος καὶ μόνον ὀλίγης ἀναπαύσεως ἔχω ἀνάγκην.

Ἡ κατοικία, ἐκ τριῶν συγκειμένη δωματίων, ἦν μετριώτατα διεσκευασμένη. Ὁ Λαυρέντιος, ἀφοῦ ὁ θυρωρὸς ἀπῆλθεν, ἤρξατο ἐρευνᾶν πανταχοῦ. Ἐν τινι σύρτη εὗρεν ἀπόδειξιν πληρωμῆς τοῦ ἐνοικίου δι' ἐξ μῆνας προπληρωτέους. Ἐν ἄλλῳ εὗρε σχεδιάσμα διὰ μολυβδίδος· ὁμοίᾳζε δὲ τοῦτο πρὸς σχέδιον οἰκοδομῆς ἐσωτερικοῦ οἰκίας· οὐδεμία ἐνδειξις εἰμὴ εἰς τι μέρος ἢ λέξις hic.

— Ἰδοὺ! ὁ θεὸς μου ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, εἶπεν.

Ἐγνώριζεν ὅμως τί ἀφώρα τὸ σχέδιον ἐκεῖνο· συνωφρυνῆθη καὶ ἐκαθέσθη σύννοος καὶ μελαγχολικός.

Ἐνεθυμήθη ὅτι εὗρίσκετο πλησίον τοῦ μεγάρου Σουσά. Ἠνέφωξε τὸ παράθυρον μετὰ προσοχῆς· εἶχε δὲ τοῦτο στενὸν ἐξώστην ἢ μάλλον ἐξωτερικὸν διάζωμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας.

Ἐκεῖθεν τὸ βλέμμα του εἰσέδου εἰς τὸν κήπον τοῦ μεγάρου Σουσά, δὲν ἀνεγνώρισε. Τὸ μέγαρον τοῦτο συνεῖχετο πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν ἐβδομήκοντα ἐξ οἰκίαν, ἀλλ' ἦτο ἦττον ὑψηλὸν κατὰ τρία ἢ τέσσαρα μέτρα τοῦ πέμπτου πατώματος, ἐνθα ὁ Κροασιλιά κατῴκει. Ἡδύνατό τις εὐκόλως νά εἰσπηδήσῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ἐν ᾧ εὗρίσκετο ὁ Λαυρέντιος, εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ τρίτου ὀρόφου τοῦ μεγάρου διὰ σανίδος τιθεμένης καταλλήλως.

Ἐμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ τινα χρόνον, βεβουθισμένος εἰς διαλογισμούς, ζητῶν διὰ τῶν δένδρων τοῦ κήπου νά ἴδῃ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα τῆς Αἰμιλίας.

Αἰφνης ἀριστερόθεν αὐτοῦ πλησέστατα ἤκουσε τὸ ὄνομά του.

— Κύριε Δαλισιέ! ἔλεγε φωνὴ τις χεῖρη μηλοφώνως.

Ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκίρτησε καὶ ἐστράφη ζωηρῶς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν, ἐν τῇ συνεχομένῃ κατοικίᾳ, ὑψηλὸς τῆς ἀνῆρ ἐκάπνιζεν ἡσυχῶς διὰ καπνοσύριγγος. Ἀμα ὡς ὁ Λαυρέντιος ἐστράφη, ὁ ἀνθρωπος οὗτος τῷ ἔνευσε μειδιῶν διὰ τῆς κεφαλῆς φιλικῶς. Ἀνεγνώρισε τὸν Τορέν.

— Πλησιάζατε λοιπὸν νά συνομιλήσωμεν ὀλίγον, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

Ὁ Λαυρέντιος μετέβη εἰς τὸ δεύτερον δωματίον καὶ ἡδυνήθη εὐκόλως νά συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ γείτονός του.

Τῷ εἶπεν οὗτος ὅτι ἀπὸ τῆς πρωίας εἶχεν ἐνοικιάσει, τῇ ὑποδείξει τοῦ Μούλ, τὴν κατοικίαν ἐκεῖνην οὕσαν κενήν.

— Διὰ νὰ σᾶς βοηθήσω ἐν ἀνάγκῃ, εἶπε. Δὲν ἔχετε λοιπὸν εἰμὴ ἐν σημεῖον νά κάμετε ἢ νά καλέσητε καὶ θὰ σπεύσω πάραυτα ἢ ἐγὼ ἢ ἄλλος συναδελφος.

Ἡ νύξ ἤρξατο ἐπερχομένη· ἐχαίρεισθησαν.

— Καλὴν ἐπιτυχίαν, σύντροφε! εἶπεν ὁ Τορέν!

Ὁ Λαυρέντιος εἰσῆλθεν ἐν τῇ κατοικίᾳ. Ἦναψε κηρίον καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις· ἐπειδὴ δὲ ἡ νύξ ἦν θερμὴ καὶ αἰθρία, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐβλεπε τὸν κήπον καὶ τὸ μέγαρον Σουσά.

Μετ' οὐ πολὺ ἐν τῷ ἡμίφωτι τῆς νυκτὸς παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ τελευταίου ὀρόφου τοῦ οἴκου, γυναῖκα ἐπακουμβοῦσαν ὡς αὐτὸς ἐπὶ τοῦ διαζώματος. Ἡ γυνὴ αὕτη ἐφαίνετο παρατηροῦσα πρὸς τὸ μέρος τοῦ μετ' ἀνυπομονησίας καὶ ἀγωνίας. Ἐσκέπτετο τίς ἄρα γε νὰ ἦτο ἡ γυνὴ αὕτη, ὅτε ἀνεμνήσθη αἰφνης τῶν λόγων τοῦ Μούλ.

— Ἡ Μαριέττα! ἐσκέφθη· ναί, εἶνε αὕτη... ἀναμένει τὸν ἐραστὴν της!

Εἰσῆλθεν ἀμέσως, ἔκλεισε τὸ παράθυρον καὶ κατεκλίθη ἐπὶ τῆς μόνης ἐν τῇ κατοικίᾳ κλίνης.

Τὴν ἐπιούσαν, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἔκρουσαν τὴν θύραν. Ἦτο ὁ Λουβέν.

— Ἦρχισα νά στενοχωροῦμαι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Δὲν ἔμπορεσα νά ἔλθω γρηγορότερα, εἶπεν ὁ Λουβέν. Ἐπῆγα καὶ ἐπῆρα τὰ ἐργαλεῖα· ποῦ μᾶς χρειάζονται.

Ταῦτα λέγων ἀπέθηκεν εἰς τινα γωνίαν τοῦ δωματίου δερμάτινον σάκκον περιέχοντα κηρὸν πρὸς λήψιν ἀποτυπωμάτων, δέσμην ἀγκίστρων καὶ ψευδῶν κλειδῶν, λαβίδας, σμίλην, ρίνας, δύο ἐγγχειρίδια καὶ τέλος σχοινίον μετὰ κόμβων μακρόν, ἐπὶ τὰ μέχρως ὀκτὼ μέτρων, ἐκ μετάξης, τόσῳ περιεσφιγμένον, ὥστε, καίτοι ἡδύνατο νά βαστάσῃ τὸ βάρος ἀνθρώπου, ἐτίθετο εὐκόλως ἐν τῷ θυλακίῳ ἐπεन्दύτου. Τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα εἶχε λάβει ἐκ τῆς ὁδοῦ Βιτρούβ, εἰς τὸ προαστειὸν τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, ἐκ τινος κρύπτῃς γνωστῆς εἰς αὐτὸν καὶ μόνον.

— Διάβολε! φαίνεται ὅτι θὰ ἐργα-
θῶμεν σπουδαίως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Λουβέν. Μὰ πρῶ-
τα ἐσκέφθηκα πῶς θὰ πεινᾷς καὶ εἶπα εἰς
τὸ γειτονικὸν καφενεῖον νὰ μᾶς φέρουν κα-
λὰ φαγητὰ διὰ νὰ ἀποζημιωθοῦμε ἀπὸ τὸ
ἄθλιο φαγητὸ τῆς φυλακῆς.

Ὅντως μετὰ δέκα λεπτά, ἐκάθηντο ἐ-
νώπιον ἐξαιρέτου προγεύματος καὶ ἔφα-
γον ἀμφοτέροι μετὰ πολλῆς ὀρέξεως.

— Καὶ τώρα ἄς ποῦμε διὰ ταῖς δου-
λειαῖς μας, εἶπεν ὁ Λουβέν.

— Εὐχαρίστως, θεῖέ μου, εἶπεν ὁ Λαυ-
ρέντιος μεθ' ὕψους εὐδιαθέτου.

— Σοῦ εἶπα, ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, διὰ
μία περίφημη ἐπιχείρησι, καὶ γρήγορα θὰ
πεισθῇς ὅτι δὲν λέγω παραπάνω... Εἶνε ἔ-
τοιμη, καὶ δὲν λείπει παρὰ νὰ γείνη τὸ
τελευταῖον κύπημα· θὰ τὸ εἶχα καμωμένο
ἂν δὲν συνέβαινε ἡ δουλειὰ τῆς ὁδοῦ Σαίν-
Ζίλ. Καὶ εἰς τοῦτο ἔπαισε ὁ σύντροφός
μου, ποῦ τὸν περίμενα καὶ δὲν ἤρξατο...
Τώρα ἔλθῃ δὲν ἔλθῃ δὲν μὲ μέλλει· τοῦ
λόγου σου θὰ ὠφεληθῇς ἀπὸ αὐτὴ τὴν
ἐπιχείρησι... Μὰ καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἐρ-
γασθῶ πλέον μὲ ἄλλον παρὰ μὲ σέ.

— Εὐχαριστῶ. Εἶσαι πολὺ καλός.
Ἀλλὰ περὶ τίνος πρόκειται;

— Νά, εἶπεν ὁ Λουβέν, θὰ κλέψουμε
τὸ παλάτι ἐνὸς πολὺ πλουσίου τραπεζί-
του τοῦ Παρισίου.

— Μπᾶ! ... καὶ ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ πα-
λάτι;

— Ἐλα νὰ ἰδῇς.

Ὁ Λουβέν ὠδήγησε τὸν Λαυρέντιον
πρὸς τὸ παράθυρον καὶ τῷ ἔδειξε τὸ με-
γαρον Σουσα.

— Νά το, εἶπεν. Εἰς αὐτὸ τὸ παλάτι
εἶνε θησαυροί. Δὲν εἶνε δὲ καὶ μεγάλη
δουλειὰ νὰ τοὺς κλέψουμε· ἀπ' ἐδῶ εὐκολα
πηδοῦμε εἰς τὸ μπαλκόνι....

— Ναί, ἀλλὰ τὸ μέγαρον αὐτὸ δὲν θὰ
ῥηται ἔρημον· θὰ φυλάσσεται....

— Βέβαια, μὰ ἔχω φιλικίαι ἐγὼ ἐκεῖ
μέσα.

— Ἀ! μπᾶ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος δει-
κνὺν ἔκπληξιν.

— Ἀς ποῦμε, εἶπεν ὁ Λουβέν. Θὰ
σοὺ τὰ πῶ ὅλα.

IB

Ὁ Λουβέν ἐπανεκλείσε τὸ παράθυρον,
εἶπε τῷ Λαυρεντίῳ νὰ καθήσῃ καὶ ἐκα-
θέσθῃ καὶ οὗτος ἔναντι αὐτοῦ μὲ ὕψος
σοβαρόν.

— Σὲ καμμιά δουλειά, εἶπε, δὲν πρέ-
πει νὰ ῥηται κίνεις ἀσυλλόγιστος· πολὺ
περισσότερον εἰς αὐτὰ ποῦ εἶνε πάρα
πολὺ σπουδαία. Λοιπὸν ἄς τὰ ποῦμε μὲ
τὴν τάξι. Εἶνε καλὸν νὰ ἐξετάσουμε τὴν
ἐπιχείρησι μαζύ. Θὰ καταλάβῃς τὸ συ-
στημά μου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε κακὸ, τὸ
καυχωμαί.

— Ἀγαπητέ Λουβέν, εἶπεν ὁ Λαυρέν-
τιος εἰρωνικῶς, δὲν ἀγαπῶ τὰ προοίμια.

— Λέγε με θεῖό σου· ἔτσι ἐσυμφωνή-
σαμε.

— Ἐστῶ! ἀλλ' ἐπὶ τέλους λέγε.

— Νά! δὲν πρόκειται ἐδῶ νὰ κά-
μουμε μικρὴ δουλειά· ἔχουμε νὰ κλέψουμε
ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα τραπεζιτικὰ σπί-
τια τοῦ Παρισίου. Αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Ὁ-
λος ὁ κόσμος γνωρίζει τὸ σπίτι τοῦ
Σουσα.

— Ἐγὼ δὲν τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Λαυ-
ρέντιος.

— Βλέπει καθένας, ἀγαπητέ μου ἀ-
νεψιέ, πῶς ἐμεγάλωσες εἰς Βιλλαιν καὶ
πῶς αἱ ἐπιχειρήσεις σου δὲν ἦσαν μεγάλα
πράγματα. Τὸ σπίτι τοῦ Σουσα, κάμνει,
χρόνον τὸ χρόνο, δεκαπέντε ἑκατομμύρια
γύρο. Τώρα ἂν θελήσῃ ὁ Σουσα νὰ δια-
λύσῃ, θὰ ἔχῃ ἐνεργητικὸ καθαρὸ ἕξ ἑκα-
τομμύρια ὥραϊο πρᾶγμα.

— Πῶς τὰ γνωρίζεις αὐτά;

— Τὰ γνωρίζω, ἀνεψιέ μου, καὶ θὰ σοῦ
πῶ πῶς τὰ ἔμαθα. Δι' αὐτό, ὅταν σοῦ
ἔλεγα, εἰς τὴ φυλακὴν, πῶς τὸ σπίτι τοῦ
Σουσα εἶνε ὅσον τὴν Τράπεζα τῆς Γαλ-
λίας δὲν σοῦ ἔλεγα ὑπερβολαίς. Ἀλλὰ
συμβαίνει καμμιά φορά καὶ τὰ καλλί-
τερα ταμεῖα νὰ μὴν εἶνε γεμάτα· εἴτε
βάνουν εἰς τὴν Τράπεζα τὰ χρήματα,
εἴτε πληρώνουν κἀνένα μεγάλο συνάλ-
λαγμα καὶ δὲν μένουν πολλὰ χρήματα·
τὸ ἔξυρῳ ἐγὼ αὐτὸ ἀπὸ πείρα. Δὲν μοῦ
ἀρέσει λοιπὸν νὰ πάθουμε τέτοια ἱστο-
ρίαι.

— Οὔτε εἰς ἐμέ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν,
πρέπει νὰ ἔξυρῳμε πότε τὸ ποτάμι εἶνε
γεμάτον.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ μάθωμεν; ἠρώτη-
σεν ὁ Λαυρέντιος, ὅστις πρὸ μικροῦ ἐφαί-
νετο ἐνδιαφερόμενος εἰς τὰς ἐξηγήσεις
ταύτας.

— Εἶνε δύσκολον καμμιά φορά, εἶπεν ὁ
Λουβέν· ἐδῶ ὅμως εἶνε εὐκόλον· τὸ ἔξυρῳ
καλὰ... Πρὶν μὲ συλλάβῃ ὁ Μοὺλ ἔλαβα
τὰ μέτρα μου. Μὲ τὴν πρόφασιν νὰ πω-
λήσω εἰς τὸν Σουσα ἓνα προνόμιον διὰ νὰ
φτειάνουν καπέλλα ἀπὸ καουτσού· ἐπῆγα
εἰς τὸ γραφεῖόν του μὲ σκοπὸ νὰ ἰδῶ τὸ
μέρος καὶ τοὺς ὑπαλλήλους. Ἐννοεῖται
πῶς ὁ Σουσα δὲν ἐδέχθηκε τὸ προνόμιον.
Ἐγὼ ὅμως μὲ ταῖς ὁμιλίαις, εἶδα τὰ
πάντα· εἶνε δύο κάσαι, ἡ μία ἡ μεγάλη,
εἰς τὸ γροφεῖον τοῦ Σουσα, ἡ ἄλλη ἡ μι-
κρότερη, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ροκέν.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Ροκέν; ἠρώ-
τησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ὁ μεγαλειότερος ὑπάλληλος, ἓνας
γέρω-ξεκουτιάρης, ποῦ ἔχει νὰ μοῦ τὰ
πῆ ὅλα· θὲ νὰ ἰδῇς σὲ λιγάκι. Ὑστερα
εἶνε δύο γραφεῖς καὶ ἓνας ὑπνέτης διὰ
τὰ θελήματα· ὅλοι αὐτοὶ εἶνε τίμιοι. Ὁ-
σὼ διὰ τὸν ἀφέντη, αὐτὸς μοῦ φάνηκε
ὅσον λωποδύτης. Μένει νὰ μάθουμε ποῖος
καὶ πῶς φυλάγει ταῖς κάσαις τὴν νύκτα·
θὰ τὸ μάθω ἐγὼ, νὰ ῥηται βέβαιον. Θὰ
ἰδοῦμε τώρα πῶς ἀπὸ ἐδῶ θὰ φθάσουμε
εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Σουσα. Τὸ κυριώτερον
ὅμως εἶνε νὰ ἔξυρῳμε πότε θὰ ἔχῃ πολλὰ
χρήματα καὶ πόσος καιρὸς μᾶς μένει.
Ἀς τὸ ἐξετάσουμε αὐτὸ χωρὶς νὰ χά-
νουμε καιρό.

Ταῦτα λέγων ἠγέρθη.

— Ποῦ πηγίνομεν; ἠρώτησεν ὁ Λαυ-
ρέντιος.

— Νὰ πάρουμε λίγον ἀέρα, ἀνεψιέ μου,
νὰ περιπατήσουμε λιγάκι· ἔπειτα θὰ φά-
γουμε εἰς τὴν ὁδὸν Νεβ-Κοκενάρ, εἰς τὸ
Μαλτέζικο καφενεῖον, ὅπου θὰ βροῦμε
βέβαια τὸν Ροκέν.

Ἐξήλθον. Ἐνῶ περιεπάτουν, ὁ Λουβέν
ἐξηκολούθει ἀναπτύσσων τὸ σχέδιόν του,
καὶ διηγῆθη πῶς μὲ τὴν πρόφασιν τῆς
ἐκχωρήσεως τοῦ προνομίου, ἐγνώρισε τὸν
ταμίαν τοῦ Σουσα.

— Κάθε βράδυ, εἶπε, πηγαίνει εἰς τὰς
ἐπτὰ καὶ πέρνει τὸν καφέ του εἰς τὸ
Μαλτέζικο καφενεῖον· θὰ τὸν κάμω νὰ
μᾶς τὰ πῆ ὅλα.

Τὴν ἐβδόμην ἀκριβῶς, ἐνῶ ἐδείκνουν,
εἶδον τὸν Ροκέν εἰσελθόντα καὶ μετα-
βαίνοντα εἰς τὴν συνήθη αὐτοῦ θέσιν. Ὁ
Λουβέν τὸν ἐπλησίασε καὶ ἤρξατο ὁμιλῶν
μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἐκχωρήσεως τοῦ
προνομίου.

— Μὴ πιστεύης ὅτι θὰ δεχθῇ ὁ κύ-
ριος Σουσα, εἶπεν ὁ γέρον ὑπάλληλος.
Δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὴν τὴν ἐπι-
χείρησιν.

Ὁ Λουβέν κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν
καὶ ὠκτερε τὴν τύχην τῶν ἐφευρετῶν.

— Πόσο τυχεροὶ εἴσαστε σεῖς οἱ ὑ-
πάλληλοι, εἶπε· δὲν ἔχετε δουλειὰ πολὺ.

— Πῶς! δὲν ἔχομεν ἐργασίαν... ἀνέ-
κραξεν ὁ Ροκέν σχεδὸν σκανδαλισθείς.

Καὶ ἤρξατο λεπτομερῶς διηγούμενος
τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν εὐθύνην ἣν ἔφερεν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

— Καὶ τώρα, προσέθετο, θὰ σᾶς ἀ-
νακοινώσω τὰς ἐντυπώσεις μου, τὰς ὁ-
ποίας δὲν ἠθέλησα νὰ εἶπω εἰς τὸν κύ-
ριον Λεβέλ πρὶν ἐξετάσω τὰ ἐνδύματα
τοῦ θύματος. Ὁ ἄνθρωπος, καθὼς σᾶς
εἶπον, φαίνεται ἡλικίας τριάκοντα, μέχρι
τριάκοντα πέντε ἐτῶν. Ἐκτὸς τοῦ προ-
σώπου καὶ τῶν χειρῶν του, αἱ ὁποῖαι ἦ-
σαν πλήρεις βορβόρου, τὸ λοιπὸν σῶμα
ἦτο λευκὸν καὶ καθαρῶτατον. Ἀνθρω-
πος μόνον τοῦ καλοῦ κόσμου, συνειθι-
σμένος νὰ περιποιῇται τὸ σῶμά του, δύ-
ναται νὰ εἶνε τόσο καθαρὸς· εἶνε φανε-
ρώτατον ὅτι τὸ θῦμα εἶχε λουσθῇ τὴν
προτεραίαν τοῦ θανάτου του. Μόνον τὸ
γεγονὸς αὐτὸ φανερώνει ὅτι ὁ ἄγνωστος
αὐτὸς δὲν ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀλη-
τῶν, τῶν ἀνευ ἔργου καὶ στέγης, οἵτινες
ποτὲ δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ
περιποιηθῶσι τὸ σῶμά των, ὅπως οἱ ἀν-
θρωποι τοῦ καλοῦ κόσμου. Παρετήρησα
ἐπίσης ὅτι οἱ πόδες τοῦ πτώματος ἦσαν
καθαρῶτατοι καὶ οἱ ὀνυχες ἐπιμελῶς κα-
θαρισμένοι. Τὰ μέλη του εἶνε λεπτοφυῆ